

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. София, 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7919** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 7 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. З. К. от [населено място], чрез адв. Г. срещу Разпореждане от 03.07.2024г., издадено от М. М. М., на длъжност полицейски инспектор при 07 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи, издадено на основание чл. 64, ал. 1 от ЗМВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на атакувания акт, като постановен при нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че при издаване на същия са налице множество пропуски, като липсват задължителните реквизити по чл. 64 от ЗМВР. Посочено е, че в издаденото разпореждане не са посочени фактически и правни основания за съставянето му, както и срок, в който следва да се изпълни дължимото поведение. Моли се за отмяна на оспорения акт. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв.Г., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, по съображения, изложени в нея. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък.

Ответната страна-М. М. М., полицейски инспектор при 07 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, се явява лично и оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е допустима-подадена е в преклузивния 14 дневен срок за обжалване от процесуално легитимирано лице и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административен съд София град, като се запозна с приложените по делото доказателства и доводите на страните, приема следното от фактическа страна:

Предмет на оспорване е Разпореждане на полицейски орган от 03.07.2024г., издаден от М. М. М., полицейски инспектор при 07 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните, с правно основание чл. 64 от ЗМВР, с което е разпоредил на жалбоподателя да вземе мерки при дейността на стопанисвания от него автосервиз, находящ се на [улица] кв. Г. да не се допускат нарушения на разпоредбите на ЗДвП, забраняващи паркирането на МПС-та пред входове, гаражи и на тревни площи.

По делото е приложена докладна записка от мл. полицейски инспектор К. Д., без рег. номер, съставена на 26.07.2024г. /след издаване на процесното полицейското разпореждане/, с която на началника на 07 РУ-СДВР е докладвано, че в 07 РУ – СДВР е заведена преписка с вх.№ 338200-15716/2024, по описа на управлението, въз основа на постъпило копие на жалба вх.№ 22343/10.07.2024г. по описа на АССГ, подадена от В. З. К., относно съставено му разпореждане на полицейски орган по чл.64 от ЗМВР. Посочено е, че в хода на извършената проверка е установено, че в 07 РУ-СДВР е заведена преписка вх.№ 338200-14063/2024г. по описа на управлението въз основа на заявление, подадено от лицето И. Ц., в което същата е заявила желание да бъде взето отношение спрямо лицето В. К., т.к. същият паркирал редовно МПС-та пред входа на имота ѝ, находящ се на [улица], в кв.Г. /непосредствено до сервиза на К./ и отказвал да ги премести.

По делото е представено Постановление за отказ от образуване на досъдебно производство от 30.07.2024г. на Прокурор при Софийска районна прокуратура поради липса на данни за осъществено съставомерно деяние от общ характер по смисъла на НК.

Въз основа на така изложената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Полицейското разпореждане, неговото съдържание, ред и условия за издаването му са регламентирани в чл. 64, ал. 1 -, ал. 7 от ЗМВР.

В чл. 64, ал. 1 от ЗМВР е предвидено, че полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено. Разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му - чл. 64, ал. 4 ЗМВР.

Съгласно чл. 64, ал. 5 от ЗМВР, разпореждането, издадено в писмена форма, съдържа следните реквизити:

- 1.наименование на органа, който го издава;
- 2.адресат на разпореждането;
- 3.фактически и правни основания за издаване;
- 4.разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението;

5.пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва;

6.дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му.

Разпорежданията, издадени в писмена форма, се връчват срещу подпис на лицето, което им е адресат, и подлежат на обжалване по реда на АПК - чл. 64, ал. 6 и, ал. 7 от ЗМВР.

Прегледът на нормативната уредба, сочи, че разпорежданията по чл. 64, ал. 1 от ЗМВР се издават от полицейските органи в изпълнение на общо възложените им функции и задачи по чл. 6, ал. 1 от ЗМВР, в т. ч. и тези по чл. 61 от ЗМВР. Техни адресати могат да бъдат държавни органи, организации, юридически лица и граждани. Разпореждането е необходимо да съдържа фактическите обстоятелства, които изискват издаването му и правните разпоредби, на които се основава. По своето правно естество разпореждането има властнически характер - с разпоредителната част на полицейското разпореждане се създават правата или задълженията на адресатите и се определят начинът и срокът за изпълнението му, съгласно чл. 64, ал. 5 ЗМВР. Неизпълнението на разпореждането е скрепено със санкция по чл. 257, ал. 1 и, ал. 2 от ЗМВР. Мотивите са елемент от определеното задължително съдържание на разпореждането по чл. 64, ал. 1 от ЗМВР.

Съдът намира, че в настоящия случай липсват конкретни фактически основания за издаване на акта по чл. 64 от ЗМВР. Липсата на фактически основания пречатства проверката от страна на съда дали с разпореждането се упражнява възложена функция по ЗМВР.

Въведените с разпоредбата на чл. 64 от ЗМВР изисквания към съдържанието на издадено в писмена форма разпореждане на полицейския орган не са произволно установени, като целта на закона е те, изпълнени в своята съвкупност, да гарантират законосъобразността на административния акт, включително да не бъде нарушавано правото на защита на неговия адресат. Неизпълнението на изискването за мотивиране на акта определя формалната незаконосъобразност на полицейското разпореждане, която съгласно чл. 146, т. 2 от АПК е основание за неговата отмяна. Действително, мотивите за издаване на административния акт може да се съдържат в преписката по издаването му /ТР № 16/1975г. на ОСГК/, но в случая липсва препращане към преписка или други документи. Вярно е, че във връзка с инцидента е изготвена докладна записка /л.18/, но повече от очевидно е от съдържанието ѝ, че тя е изготвена на 26.07.2024г. т.е. след издаване на разпореждането. Нещо повече-едва след постъпване на жалбата в АССГ на 10.07.2024г. с вх.№ 22343 е заведена преписка въз основа на постъпилата в съда жалба и няма как същата да изпълни функциите на мотиви за издаването на процесното полицейско разпореждане. В докладната е посочено за наличие на данни за постъпило заявление от И. Ц. във връзка с паркирани пред входа на имота ѝ автомобили, непосредствено до сервиза на К. и твърдения, че същия не желае да ги премести, но липсват данни за каквато и да било проверка извършена от полицейския служител за достоверността на тези данни и това да е сторено преди издаване на процесното разпореждане. Отделно от това, в оспорения акт не е направено позоваване на докладна записка, на конкретна преписка или други документи, нито пък адресатът на обжалваното разпореждане е бил запознат с тяхното съдържание. Макар от част от приетите по делото писмени доказателства, в т.ч. и посочената по-горе докладна записка, да могат да се извлекат откъслечни данни относно фактическата обстановка по случая, съдът намира, че те не могат да

компенсираат изначалната липса на мотиви, тъй като административният орган не се е позовал на същите при издаване на разпореждането.

По делото е представена и Докладна записка /л.18/ относно извършена проверка по преписка вх.№ 338200-14063/2024г. по описа на о7 РУ СДВР от ПИ М. М.. Същата е с посочена дата 15.07.2024г. На същата няма поставен рег.№ по описа на управлението, не е подписана от издателя си, поради което съдът не я кредитира с доверие.

В противоречие с чл. 35 от АПК, административният орган, преди да издаде разпореждането си, не е изяснил всички обстоятелства по случая. По делото не са представени сведения, обяснения, данни за проверки на конкретния адрес и др.подобни.

Допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила, свързано с издаването на оспорения акт при неизясняване на всички релевантни за спора обстоятелства, безспорно е съществено, тъй като, ако не бе допуснато, несъмнено би могло да доведе и до друго разрешение на поставения пред органа въпрос.

Освен това, неясна е и разпоредителната част на разпореждането, като не е визиран нито начинът, нито срокът на изпълнението на дадените с него указания. Последното е задължително, съгласно нормата на чл. 64, ал. 5, т. 4 от ЗМВР. Предвид вида на обжалвания административен акт, необходимо е дадените разпореждания да са точни и конкретни, по начин да е ясно на лицето, към което са отправени, какви действия следва да предприеме или да се въздържа, да е посочен начина на изпълнението им и/или срока за това. Това е така поради факта, че неизпълнението на същите влече след себе си ангажирането на административнонаказателна отговорност на нарушилото ги лице по реда на чл. 257 от ЗМВР.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт е незаконосъобразен и като такъв следва да се отмени.

По делото е направено искане за присъждане на съдебни разноски. Като се съобрази с разпоредбите на чл. 143, ал. 1 АПК, с изхода на спора и представения по делото договор за правна помощ, съдът намира, че следва да присъди в полза на адвокат С. Д. Г., с личен номер по Единен регистър на адвокатите [ЕГН], възнаграждение за процесуално представителство, осъществено по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. II от Закона за Адвокатурата в размер на 750, 00 лева, определен по реда на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения - чл. 8, ал. 2, т. 3.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 171, ал. 2, във вр. с чл. 159, т. 1 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, Административен съд София - град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. З. К. Разпореждане от 03.07.2024г., издадено от М. М. М., на длъжност полицейски инспектор при 07 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи, издадено на основание чл. 64, ал. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат С. Д. Г., с личен номер по Единен регистър на адвокатите [ЕГН], възнаграждение за процесуално представителство, осъществено по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. II от Закона за Адвокатурата, в размер на 750, 00 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: